GECEYE RAĞMEN GÖKKUŞAĞI
YORGUN BİR KALP
LGBTQIA+ / Deneme ve Şiirler
“Gözyaşı dökmüş bulutların ardındaki dram ve umut dolu gökkuşağı”
ÖZGÜR DENİZ BABUKHIN(PINAR)

İçerik Uyarısı

Bu kitap, bazı okuyucular için hassas olabilecek içerikler barındırmaktadır.

Ele alınan konular şunlardır:

Cinsiyet Kimliği ve Cinsel yönelim
Dışlanma
Şiddet
Dramatik ve duygusal temalar

Bu temalar, anlatılanların bir parçasıdır. Ancak, bazı okuyucular için hassas olabilir.

Bu kitabı okuma konusunda, sizi en doğru hissettiren şekilde karar verdiğiniz için teşekkürler.

Geceye Rağmen Gökkuşağı Yorgun Bir Kalp © 2024 by Özgür Deniz Babukhin is licensed under CC BY-NC-ND 4.0. To view a copy of this license, visit https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/

Önsöz

Amatör bir kalemden aşk, korkular, hayaller, dostluklar ve aile üzerine denemeler, hikayeler ve şiirler...

Aşk, sadece bir mutluluk hikayesi değil. İçinde hem huzuru hem de yorgunlukları barındırıyor. Gözlerine baktığımda bulutların içinde kaybolduğum bir sevgiliyle... Engebeli ve yorucu.

Gökkuşağını izleyerek huzurla aşkımızı yaşamamız pek mümkün değildi.. Aslında ne kadar sıradan, ne kadar insanca bir istek. Ama benim için o kadar basit olmadı. Yorgunluk, Pozitif bir yabancı sevgili, ötekileştirilmenin zorluğu...

Belki de bu yüzden biraz dram var gökkuşağında. Bizim ihtiyacımız, olduğumuz gibi sevilmek.

Kimse isteyerek bu baskılar ve zorluklar içinde olan bir hayatı seçmez değil mi? Çünkü bu ne bir seçim ne de tercih.

İçindeki gökkuşağına izin ver, sevsin. Açsın gözyaşı dökmüş bulutların ardında, dram ve umut dolu ...

Sevgiyle,
Özgür Deniz Babukhin

Eşim, sevgilim, herşeyim... bana hep destek veren ilhamım, teşekkür ederim.
Kalbim seninle.

Bu kitabı tüm LGBTQIA+ dünyasına sevgilerimle hediye ediyorum.

İki Sandalye, Bir Masa

Bizler için aşk zorlu bir yol. Zor olan değerli derler. Ama hayır, zor olmasın artık. Yeterince zorluk çektik zaten. Lütfen huzurlu, sakin ve şefkat dolu...

İki kalp, şefkat ve sevgi dolu. Bir araya gelince zaman duruyor gibi bişey. Ne olduğunu anlamıyorum bazen. Ona sarılınca garip bir his... Sanki sıcak bir kumsalda güneşlenir gibi, tüm kaslarım kendini huzura bırakıyor. Neydi bu?

Bu çok tatlı oldu diyebilirsiniz. Diğer yüzü yok mu bunun? tabi ki var. Ama önce biraz tatlılığı yaşamak isterdim. Hasret olduğum. Bilmiyorum sen de hasret misin? Ama ben çok hasretim. Huzur dolu bir hayat için çok hasret. El ele dolaşmaya, mutlulukla, korkmadan yaşamaya, bi kafede sevgilimi öpmeye, onunla sarılarak oturmaya, biri kalkıp döver mi korkusu olmadan. Yılbaşında herkes gibi sokakta öpüşmek mesela. Sıradan kalp dolu şeyler, sevgi dolu istekler. Tatlı ve masum.

Mesela Kabul ve şefkatin olduğu bir ev isterdim. Kimsenin aşağılayıcı ya da utançla bakmadığı. Fobik cümleler olmayan bir masa.

Çok isterdim aile içinde keyifli sohbetleri. Tüm kalbimle. Bu versiyonu kulağa alışılmadık gelse de erkek arkadaşıma"Bu kahve olmamış köpüğü az bunun" gibi

kaynanalıklar yapılsın isterdim. Kahkahalar olsun, belki ailecek komşu ziyaretleri, birlikte diziler, beraber yemekler, tatil ve piknik planları.

Bunları anlatırken, bi an gözümde canlanınca yaşanmamış da olsa hasretini duyuyorum.

Var mıdır? vardır ama ben yaşamadım.

Benim alıştığım "aman duymasınlar" ve masada utançtan bir sandalyeye oturtulmaktı. Bu nasıl hissettiriyor bilir misin diye sormayacağım. Oysa ki huzur dolu olanı yaşamak varken neden? Bilmiyorum. Huzurlu bir hayat istemek çok mu?

O sıradan gibi gözüken hayatların resmi benim için paha biçilemez. Bu tarz hayalleri dinlemeyi seviyorum.

Ama bunlar bazen sadece hayal olarak kalıyor ve kabulü bulmak zor olabiliyor. Maalesef bu yüzden bazen uzaklaşmak zorunda kalınabiliyor. Ama bence seçilmiş sıcak bir ortamı bulmak yine de mümkün. LGBTQIA+ gruplarına, etkinliklerine dahil olarak kendime samimi dostluklardan bir aile kuramaz mıyım? Bu yalnızlık bir zorunluluk değildir belki de.

Dostluklar istiyorum. Çevrem tarafından empati görmek, kabul edilmek, duyulmak, anlaşılmak, şefkatle zor günlerde beraber olmak istiyorum. Çünkü "Elalem ne der" için değil, kendim olarak yaşamak istiyorum.

Çünkü şefkate ihtiyacım var

Şefkat, diğer insanların ya da kendi acılarımıza empati ve nezaketle yaklaşarak yardımcı olma isteği. Benim için tanımından çok daha fazlası, huzurun kendisi.

O sanki her zaman aradığım şeydi. Sevgiyi ve empatiyi bulduğumda, hala bişeyleri eksik hissediyordum. Sonradan farkettim ki şefkatti eksik olan. Doğal olarak varolan güven arayışım; şefkatle güvene kavuşuyordu .

Ama öğrendim ki şefkat tükenebiliyormuş. Eğer sadece şefkati verirsen, yeterince alamazsan... Peki ben şefkati yeterince alıyor muydum? Maalesef.

Keşke şefkat atölyeleri olsaydı bizler için.Belki de vardı. Mesela benim cinsiyet kimliğimle ve cinsel yönelimime kocaman bir kabul ve şefkatle sarılmaya gerçekten çok ihtiyacım vardı. Şefkat dolu bir dostluğa, ellerimi tutup "Artık yalnız değilsin" diyen insanlara. Tatlışlıklara.

Anladım ki huzur yalnızlıkta değil, şefkatli dostluklardaymış.

Vefanın, şefkatin ve kabulün olduğu yerde huzurla baharlar açarsın. Gökkuşağını getiren bulutların yağmur damlaları gibi sana çiçekler açtırır bu güzel duygular.

Ama bazen insan korkuyor. "Ya ifşa olursam? Ya huzurum bozulursa?" diye düşünerek, aslında ait olduğu çevreye katılmaktan çekiniyor. Sonra, sadece kendimiz olamadığımız ortamlarda, bulunmaya çalışıyoruz. Peki ama ne kadar paylaşabiliyoruz derinlerdeki hislerimizi, korkularımızı, rüyalarımızı? Bir noktadan sonra, bu çaba havuzun dibine doğru itilen bir topa dönüşüyor. Ne kadar bastırırsak bastıralım, eninde sonunda yüzeye fırlıyor. Bastırdıkça, daha da yorucu oluyor.

O yorgunluklardan sonra, kendim olabileceğim bir çevrenin için ne kadar değerli olduğunu farkettim. Mutlu olmak için gerekli olan buydu sanki.

İki kalp bir olunca dünya rengarenk, bir aile bir olunca sıcacık bir evmiş... Huzurlu bir odada yumuşak bir müzik, güven ve neşe dolu. Nasıl geliyor kulağa? Çok tatlı ve çok hayal dolu değil mi?

Önce aşkı aradım, ardından huzurlu bir çevre.

Aşkı buldum. Değerlerimiz eşleşti ve tüm zorluklara rağmen birbirimizin sıcaklığında mutluyduk.

Biraz korkulardan, biraz kimseler duymasına alıştığımızdan, başlarda birbirimize yeteriz diye düşündük. Erkek arkadaşım yabancı olduğundan bilinirsek ne olur korkusunun yükü de vardı. Ama sosyal çevrede de kendimiz olabileceğimiz güvenli bir alana ihtiyacımız da vardı.

Çünkü huzurun bir eli, yanımızda duran diğer kalplerdeymiş. Bunu öğrendik.

Kalp, bir gün aşkı bulur, mutluluğa dokunur.
Ama gün gelir, fırtına sert eser.
O gün anlarsın, ailenin anlamını,
Fırtınanın yıkıntısının altındayken güven ve vefayı.
Çok geç midir?

Birbirini çok seven iki yalnız kalp,

Eşimle tanışmak, hayatıma tarifsiz bir mutluluk getirdi. Zamanla, sevgimizin daha geniş bir aileye dönüşmesini istedik. Sevgi dolu bir ilişki yaşıyorduk ama yalnızdık. Bizi, olduğumuz gibi kabul edecek birilerini aradık.

İki aşık, bir aile olarak mutluluğumuzu paylaşmayı istedik.

Aşkı yaşıyorduk, evet... Ama kendi halimizde, herkesten uzakta. Bir süreden sonra "ne kadar tatlı bir çiftsiniz" cümlesini duymayı istiyorduk. Sanırım bu, bir tür kabul arayışıydı.

Birlikte keşfettik ki, çift olarak tanınmamak ilişkimizde bir temel ihtiyaç gibiydi. Dış dünyada farklı bir hayat yaşıyorduk. Sanki iki ayrı hayatımız vardı. Bu durum zamanla içimizde bir ağırlık yarattı, bunu aratmaya başlattı. "Evde ve dışarıda iki ayrı hayat" rutin bir sitem cümlemiz haline gelmişti.

Zamanla fark ettik ki, ilişkimiz de bir birey gibiydi... Görülmeye, duyulmaya, kabule ve şefkate ihtiyacı vardı.

Yakın dostluklarımız olsun birlikte oturalım sohbetler edelim istedik. Onlara kalmaya gidelim. Birlikte piknikler

yapalım. Esprilerin, neşenin ve kabulün olduğu bir dünyamız olsun istedik. Birbirimiz için emek verelim. Birbirimizin zorluklarını görelim, şefkat ile sarmaya çalışalım istedik. Kalbimizin bizi götürdüğü hayaller vardı.

Hayallerimizden küçük bir resim

Bir gün alışveriş yapmışız, ellerimizde poşetler, taze sebzeler, mis gibi ekmekler... İşten hepimiz yorulmuşuz, ama üzerimizde o hafta sonunun huzuru var. Yorgunluğumuzun arasında sevgilimle birbirimize bakıp gülümsüyoruz. Evde sıcacık bir enerji, mutfağı yemek yapmanın keyifli telaşı sarmış.

Tezgahta doğranan sebzelerin sesine, ocakta tıkırdayan tencerelerin kokusu eşlik ediyor. Kahkahalar yükseliyor arada, "Şu baharatı az mı eklesek çok mu?" diye tatlı tatlı tartışıyoruz. Arka planda sevdiğimiz bir şarkı çalıyor, ellerimiz işte ama kalbimiz birlikte o anın içinde.

Yavaş yavaş sofra kuruluyor. En sevdiğimiz tabaklar çıkarılıyor, küçük detaylara bile özen gösteriyoruz; tatlı bir sunum olsun diye uğraşıyoruz. Mumlar yakılıyor, bardaklar sofrada yerini alıyor. Arkadaşlarımız kapıda beliriyor, yüzlerinde kocaman gülümsemeler. Herkes bir arada, neşeyle sohbet ediyoruz.

O an bir şey fark ediyorum: Yorgunluk, kaygılar, telaşlar... Hepsi geride kalmış. Yanımda sevdiklerim, içimde huzur ve mutluluk. İşte o anın değerini hissettiğim bir hafta sonu akşamı bu. Ve ne olursa olsun, elimizdekilerin kıymetini bilmek için daha fazlasına ihtiyacımız yok. Sadece o anda birlikte olmak yetiyor.

Sofrada sohbetler uzadıkça uzuyor. Kahkahalar birbirine karışıyor, sanki zamanı unutturuyor bize. Yemekten sonra herkes rahatlıyor, biri çay demliyor, öteki kahve hazırlıyor. Sıcak içecekler elimizde, bir köşeye çekilip anılar anlatıyoruz.

Sonra biri ortaya bir kutu oyun çıkarıyor, "Hadi oynayalım!" diyor. Herkes masanın etrafında toplanıyor. Kurallar, takımlar kuruluyor. Komiklikler... Oyun ilerledikçe rekabet de şakalaşmalar da artıyor. Kaybedenin bile keyfi yerinde çünkü mesele kazanmak değil.

Saat ilerliyor ama kimsenin kalkmaya niyeti yok. Bu anın sıcaklığını, samimiyetini bırakmak istemiyoruz.

Bir ara sessizlik oluyor, sadece mutlu yüzler birbirine bakıyor. Hepimiz fark ediyoruz ki burada, bu sofrada bir araya gelenler sadece arkadaş değil, birbirini seçmiş bir aile gibi. Bizi bağlayan şey, sevgimiz ve bir arada olmanın huzuru.

"Ee, gelecekte ne yapacaksınız peki?" diyor biri. Herkes biraz durup birbirine bakıyor, sonra hayaller dökülmeye başlıyor masaya.

"Küçük bir bahçesi olan küçük bir evimiz olacak," diyoruz belki. "Bir masa koyarız bahçeye, hep beraber toplanırız. Bir köşede bir hamak, kitaplar, belki küçük bir seramız olur. Sabahları erkenden kalkar, kahvemizi içeriz. Kedimiz de yanımızda kıvrılır."

Sonra biri ekliyor: "Bir gün birlikte bir yerlere gideriz. Belki deniz kenarında bir tatil."

Herkes için mutluluk tanımı farklı. Ama benim için o derece tatlı bir hikaye. Bir hayal. Bir çift olarak sahip olamadığımız ama hep istediğimiz. Sanki içimde bir şey çözülüyor, kalbimin en derin yerlerine dokunuyor gibi.

Yanlızlığa alışmak diye birşey var sanırım. Zorlu bir yük. Ama zamanla bırakılması gereken.

Bu an, bu hayaller, bu sıcaklık...

Bir gün gerçek olur mu bilmiyorum. Çok alışmışım yalnızlığa, yaş otuz olmak üzere ben yolun yarısında mıyım, geçtim mi bilmiyorum bile.

Yalnızlık

Olmaz dediler

İstediğin gibi giyinemezsin,
Fazla renkli bunlar olmaz dediler,
Kız arkadaşın yok mu senin?
Bak sana kız bulduk, evlen dediler...

Bir gün eski erkek arkadaşın,
Ayrılık sonrası bir sürpriz yapar,
Adına bir sosyal medya hesabı açar,
Fotoğraflarını ve ilişkini ifşa eder...

Sonra,

Okulda huzur bulamazsın,
Yaşamak için ev,
Laflardan kaçarsın,
İşsizlikten kaçamazsın.

Aşık olduğun adamla yaşarsın,
Yaşasan da huzur bulamazsın,

Ama,
Ben de bir kalbim aslında, dinle,
Herkes gibi, seven ve sevilmeyi isteyen...

Korku

O kadar kırıldım ki; kapıyı açıp dışarıya çıkmaya, o bahçede el ele sevmenin masumiyetiyle oturmaya korkar oldum.

Baskılar yüzünden kendim olamamaya başlamıştım zamanla. Orta okulda, lisede açıkça feminen davranışlarım baskındı. Erkekler beni aralarına almazlardı, davet etmezlerdi çünkü farklı olduğumu farkediyorlardı. Aslında zaten pek meraklı değildim onların muhabbetlerine. Ben evde gizlice annemin eteklerini giyen, takılarını takan, makyaj yapan bir çocuktum.

Korkmanın ne demek olduğunu iyi bilirim. Minik kalbim çokça korktu ve korkutuldu. Çünkü biri de benim o hassas kalplerden. Herkes gibi güvende olmak istiyordum. Açık olursam ne yaparlar? Dayak yer miyim, evden atılır mıyım, başıma ne gelir cümlelerini içimden geçirmek bile, o minik kalbi çokça yormaya yetiyordu.

Korkumdan dolayı kendimi bastırmayı denerdim. Zamanla inkar ettim feminen duruşumu çünkü kendim olduğumdaki yaşadıklarım o kadar şiddet doluydu ki, şimdilerde bile kendim olmakta zorlanıyorum.

Ama korkulara rağmen, bi noktadan sonra yine kendin olmak istiyorsun. Son yıllarda saçlarımı pembeye boyamak ve gökkuşağı çerçeveli bir gözlük takmak istiyorum mesela. Fakat içselleşmiş korkuları aşmayı denerken bazen

dışarıdan bakınca kendini zorlama gibi duruyor. Ama aslında geçmişin baskılarına karşı gelen özümün itirazları. Temeli güçlü korkular, şiddet dolu yaşanmışlıklar. Ve bunlar yetişkin hayatlarımızda da devam edebilir.

Çift olmak ve günlük hayattan korkular

Ev tutmaya beraber gitmenin heyecanı mı korkusu mu?

Normalde bir çift için "beraber ev tutmak" kulağa çok romantik bir etkinlik gibi geliyor. Ama öyle değil.

Gelin sorular ve baskılardan başlayalım. "Nerden tanıyorsunuz birbirinizi?, Kız arkadaşınız var mı? Evlilik çağınız gelmiş sizin." Sonrası maalesef hikayeler.

Bazen bi an geliyordu gerçeği söylemeyi istiyordum, "uygulamadan tanıştık, yakışıyor muyuz?"

Mesela bir gün erkek arkadaşım baygınlık geçirdi. Hastanede acılar içinde yatarken saçlarını okşamanın korkusunu yaşamak nedir bunu da öğrendim. Ya bir gören olursa ne diyeceğini bilemeyen, korkuyla atan kalbimi hala unutamıyorum.

Öperken birisi görür mü korkusu, zaten olursa neyle karşı karşıya kalacağımızı düşünmek bile istemediğim bir korkuydu.

Zemin katta yaşarken sokaktan geçen biri bizi duyarsa, başımıza ne gelir korkusu.

Feminen bir kıyafetin korkusu. Kuir bir kalbin baskılamak ve gizlenmek zorunda kalışı.

Bazılarımız korksa da kendisi oluyor, bazılarımız pek korkmuyor. Bazılarımızsa korkuyor ve kendisi olamıyor. Her biri doğal, hepimiz farklıyız ama aynı gökkuşağının altındayız.

Kapıya gelen bizi mi duydu da geldi?

Kapıya gelen komşulara kapıyı açmaya korkan bir çift olarak;

Şiir gibi güneşli bir günün ortasında aniden çıkan fırtına, "kapıya gelen bizi duydu da mı geldi?" korkusu...

Bir gün, gülüyoruz. Aşk cümlelerinin havalarda uçuştuğu, gözlerimizde mutluluğun olduğu, ellerimizde sıcacık bir bağla. Öpüşmeler, tatlı sözcükler, “Seni seviyorum”lardan bir an. Mutluyuz, her şey yumuşak ve huzurlu. Evin içinde bizim sesimiz, kahkahalarımız yankılanıyor. Her şey doğru, her şey yerli yerinde. Her bir an, bizim bu küçük, özel anımıza kaybolmuş gibi.

Bazen, bir anlık bir dokunuş, ya da bir bakışla. O an her şey ne kadar kolay, ne kadar doğal. Sadece biz varız; o sıcacık, güvenli dünyada yalnızca birbirimize aitiz. Her kelime, her gülüş, her küçük hareket, bizi daha yakın yapıyor. Birbirimizin yanında olmak, bu evdeki her köşeyi paylaşmak bir tür huzur gibi.

Birden kapı çaldı.

Bütün vücutlarımızda bir donma oldu. Sesin yankısı, derin sessizliğe gömüldü. Kalbimiz, birden hızla atmaya başladı. O kalp atışları ne kadar hızlıydı, ne kadar yüksek... Aşktan değil artık korkudan. "Bizi duydular mı?" diye düşündük. O an, tüm o mutluluğumuz, o güvenli dünyamız bir anda savrulmuştu. Hızla, sessizce birbirimize bakıyoruz. Ne diyeceğiz? Ne yapacağız? Ya duydularsa? Evden atarlarsa? Döverlerse? Tehlikedeysek?

Kapı yeniden çaldı, yavaşça ve bir o kadar da sert.

Kapıyı açmadık. Sessiz kaldık. Gitmesini bekledik.

Korkular içinde yaşamak nedir belki bilirsin.

Bir noktadan sonra, insanlar seni tanımaya başlıyor. Ve bir şekilde, seni gördüklerinde, seni fark ediyorlar, bizi çift olarak bilmeleri korkusu başlıyordu içimde. O bakışları hissetmek, onları anlamak, acaba biliyorlar mı korkusu. Birinin bir şey sormasından korkma hali, ne yapacağım o zaman. Sorulardan kaçmak için, telefonla konuşuyormuş gibi yapmak, bir tür savunma mekanizması haliydi. Birlikte evden çıkarken sürekli telefonla konuşuyormuş gibi yapıyordum... Çevreye karşı daha dikkatli, daha temkinli olma ihtiyacı hissediyordum. İnsanlar bize ne der, ne düşünür, umrumda değildi... Duyulmak, bilinmek, bizler için güvenli değildi sadece. Abartmıyorum, bu tehlikeli. Üçüncü sayfa haberleri.

Aşkın mutluluğu ve stresi bir aradaydı. İkisi bir bütün, birbirinden ayrılmazdı. Aşkın o sıcak, güvenli hali, içimizi ısıtan dokunuşlar, kelimeler, gülüşler; ama aynı zamanda sürekli bir “kimse görmemeli, duymamalı”, hep bir güvende

olmak için çok dikkatli olma çabası. Sürekli birbirimize tutunarak, dış dünyadan gizlenmeye çalışıyorduk. Ve bu, hiç bitmeyen bir döngüye dönüşüyor.

Ama gerçekte, bu sessizlik ve gizlilik, bir noktada bizi yavaşça yıpratıyordu. Çoğu zaman, yaşadığımız hayat zaten zorluklarla doluyken, bu sürekli ilişkimizi saklama hali daha da zorlaştırıyordu. Alıştık, evet, alıştık her güzelliği saklı yaşamaya. Her anı, her duyguyu, her öpüşü gizlemeye, hep dikkatli olmaya alıştık. Ama bir yerden sonra, bu duvarların ardında kalmanın, gerçekten de bizi ne kadar yalnızlaştırdığını fark ettik.

Korkulara içinde sıcak bir hayal

Gerçekten kabul görebileceğimiz, kendimizi korkmadan yaşayabileceğimiz sıcak bir hayat hayal ederdik.

Bir yer hayal et... Küçük bir mahallede yaşıyoruz. Burada, her sokak başında bir gülümseme var, her köşe başında selam. Herkes birbirine selam veriyor. Birbirimizin hayatına dokunduğumuz, elbirliğiyle, sevgiyle yaşadığımız bir yer burası. Küçük bir kasaba gibi, ama içinde sadece sevgi, kabul ve anlayış var. Öfkesizliğin huzuru var.

Birileri bakkala gidiyor, birileri kahve almak için sokak kafesine. Köşe başında bir queer işletme var; belki bir kitapçı, belki bir ikinci el kıyafet dükkanı, belki de bir kafede, sabahları herkese sevgiyle hazırlanmış kahve ve çaylar sunuluyor.

Raflardaki o küçük ayrıntılar; yan yana dizilmiş LGBTQIA+ bayrakları, rengarenk şekerler, kocaman aşk mesajı taşıyan kartlar.

Her şey, her birimiz gibi farklı, ama aynı zamanda bir arada olmak için var.

Biraz daha ileride, bir kafede oturan birkaç arkadaş seni fark eder ve gülümseyerek " Gel sen de bir kahve iç" der. Kahvenin tadı, burada farklıdır; çünkü burada insanlar, birbirlerini sevdikleri için varlar. Burası, cinsiyet kimliğini ya da cinsel yönelimini gizlemene ya da korkmana gerek olmayan bir yer. Burada, kimse kimseyi ayıplamaz, çünkü bulutların gözyaşlarından sonra açmış gökkuşağının altında oturuyorlardır. Hepimiz birbirimizi kabul ediyoruz, farklılıklarımızı kutluyoruz.

Dükkanlar, kafe ve küçük dükkanlar sokak boyunca sıralanmış, her biri bir başka bir insanın emeğiyle dolu. Bir dükkanın vitrininde "Rengarenk Hayaller" yazan el yapımı takılar sergileniyor, bir başka dükkanda ise duvarları saran aşk temalı sanat eserleri sevgi mesajlarıyla dolu. Yolda yürürken, el ele yürüyen rengarenk sevgililerle karşılaşırsın, onları taşıyan her evin penceresinde hep bir umut vardır.

Hikayelerin en tatlıları buradadır; sabahları, herkes birbirine mutluluk ve iyilik diliyor. Burası, korkunun, dışlanmanın, ötekileştirmenin olmadığı, sadece şefkat ve sevginin hüküm sürdüğü bir yer. Burada, her cinsiyet kimliği değerli, her aşk özgürdür. Dükkanlar kapanırken, insanlar geceyi birlikte geçirmek için parklarda oturur, bir arada şarkılar söyler, dans eder. Yıldızlar altında, kimse kimseyi dışlamaz, kimse kimseyi yalnız bırakmaz.

İşte burada, herkes kendi aşkını güvenle taşıyabilir. Ve bu ilçede, sevgi, ötekileştirmeden, her bireyi kucaklayan bir şekilde akar. Her sabah, sevgiyi, güveni ve dostluğu yeniden hissediyoruz. Birbirimize selam vererek, bu küçük dünyada, her bir adımımızda biraz daha özgürleşiyoruz.

Çok tatlı değil mi? İçimi ısıtan bir güvenki alanım, gözlerimi kapatınca orda hayaller kuruyorum...

Kısaca istediğim çok masum bir şey: olduğum gibi yaşamak ve sevilmek.

Aşk Aşktır

Çok şey istemiyorum.

İki kalp sevdiğinde kırlarda açan çiçekleri istiyorum ben,
Elini tuttuğumda gözlerinde kaybolduğum,
Aşk dolu kalbinin şarkısında varolduğum,
Sevgilimi istiyorum ben.

Ne para ne mal, sadece mutlu bir hayat istiyorum ben.
Karanlıkta kimsesizlikten üşümediğim,
Aşktan dolayı kimseden çekinmediğim,
Sıcak bir mahalle istiyorum ben.

Bir sobanın başında oturmak istiyorum ben,
Bir ömür eşim, kedimiz ve ben...

Yorgun Bir Kalp

Hepimiz mutlu olalım artık lütfen.

Sevdim. Yorucu olacağını bilsem de sevdim. Sonra yoruldum. ama yine de sevdim . Korka korka... Zorluklara rağmen...

Mesela eşimle tanışmamız, o kadar güzeldi ki, onu ilk gördüğümde hissettiklerim... Tabi biraz soğukta bekletmiştim onu. Hiç unutmam, öfkeliydi ve beklettiğim için biraz kırgın. Sonra zamanla sohbet açıldı, sıcaklık başladı aramızda. Çok tatlıydı. Umut vardı. Kalbime dokunacak mıydı? Ben onun kalbine dokunabilecek miydim? Zamanla gerçekten mutlu bir yuva kurma hayalleri başladı. Denedik.

Kimsenin bilmediği bir yuva kurduk. Bilenlerin de pek kabul etmediği...

Yorgun iki kalp, sevdi. Bir aile olmak istedi.

Birlikte yemekler yapıp filmler izlediğimiz bir dünyamız vardı. Basit ama bizimdi. Beraber saçma sapan espriler yapıp gülerdik. Tutkuyla öperdik birbirimizi. Sade, ama unutulmaz anılar biriktirdik. Çift olmanın, paylaşmanın mutluluğunu sessizce yaşadık. Tatlısıyla, tuzlusuyla...

Evimizde bitkilerimiz vardı, bir sürü. Eşim ev bitkilerine bayılırdı. İlk aldığımız bitki beyaz bir orkideydi mesela, o günü hiç unutmam. Sonra başka bitkiler de geldi evimize,

sevgiyle baktık, Eşim o kadar seviyordu ki bir zaman sonra ev küçük bir botanik gibi olmuştu. 150'ye yakındı sayısı.

Bir gün bana, kendini "evde" hissettiğini söyledi. Sanırım o an, derinden dokundu bana. Çünkü ona bu hissi verebilmek çok güzeldi.

Tabi ki ufak tartışmalarımız olurdu. Kıskançlıklarımız da. Ama ne olursa olsun sonunda birbirimize sımsıkı sarılırdık. Kalıcıydık. "Aşk bir süre sonra biter," derlerdi hep. Ama bizde öyle olmadı. Yaşadığımız zorluklar bizi yıprattı, ama aşkımızı bitirmedi.

Gizlice sarılırdık tenha sokaklarda. Kimsenin görmediği ama kendimizi özgür hissettiğimiz anlarda. Serçe parmaklarımızı usulca birbirine dokundururduk, kimse fark etmesin diye. Küçük ama bizim için büyük anlardı bunlar. Mahalledeki kedileri beslerdik, isimler koyardık. Küçük bir dünyamız vardı, kendimize ait.

Ama hep bir korku da vardı içimizde. Şiddet görmekten, zarar görmekten korkardık. Bütçemiz kısıtlıydı, bu yüzden gerçekten güvende hissedebileceğimiz bir yerde yaşamak gibi bir imkanımız her zaman yoktu. Ama yine de, ne olursa olsun mutluluğumuzu yaşamaya çalıştık. Birlikteydik. Bir aileydik. En zorlu anlarda bile birbirimize sarılmayı bilirdik.

Beraberdik. Yorgun olsa da kalplerimiz, beraberdik.

Çünkü aşk bu.

Rüzgar

Rüzgar

Kırlardaki rüzgarı koklamak isterdim,

Kalpten sevginin olduğu bir yerde,
Farklı olduğum için kırmayacakları bir yerde,
Yorgun ruhumun dinlenebileceği bir yerde
Gökkuşağının altında, özgürlük kokan bir yerde.

Deniz kabuklarını dinlemek isterdim,

Uzaklardaki masalları dinlerken ısındığım bir yerde,
Kumsalda ayaklarıma dalgaların dokunduğu bir yerde,
Ayın ışığında açan gökkuşağının olduğu bir yerde,
Sevgilimi öperken korkmayacağım bir yerde.

Anneme Mektup : Zorluklar

Belki duymak hoşuna gitmez ama unutmadığım anılarımdan biri, ilk sevgilimi ilk defa sokakta yanağından öperken balkondan fırlatılan şişeydi. Birileri bağırıyordu, ne dediğini anlamadığım bişeyler söylüyordu. Dayak yemek üzereydik, kaçmıştım ordan.

Her zaman zorluydu herşey anne.

Yorgun bir kalptim, tek başına çabalamış. Sevilmek istemiştim çünkü bir insandım.

Sevmeseniz de nefret etmeyin en azından istemiştim.

Çünkü bizler çocuklarınız. Sizlerin ellerinizde büyümüş evlatlar. Kimimiz şoför , kimimiz mühendis, kimimiz okuyamamış, kimimiz doktor, kimimiz garson, kimimiz aşçı, kimimiz öğrenci, kimimiz hemşire, kimimiz işsiz. Hepimiz farklılıklara rağmen aynıyız çünkü hepimiz insanız anne.

Kendimi bildim bileli farklı olduğumun farkındaydım. Bunu kendime itiraf edemedim, uzun süre direndim anne. Belki hala hoşuan gitmez duymak ama Çocukken bile gazetelerdeki erkek fotoğraflarından hoşlanırdım. Sonra kendimi suçlu hisseder, hızla gözlerimi kaçırırdım. Sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi... Çünkü cinsiyet kimliği ve cinsel yönelim hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Ne okuyabileceğim bir kaynak vardı ne de öğrenebileceğim bir yol.

Doğrudan öğretilene inanıyordum. Peki, o zaman hala neden böyleyim?

Görerek öğrenilen bir şey değil bence. Öyle olsaydı, zaten heteroseksüel olurdum. Çünkü öyle bir ortamda büyümedim. Telefonlar akıllı değildi, LGBTQIA+ temalı filmler, diziler izleyemedim. Her dizide, her hikayede kadın ve erkek vardı. Ne popülerdi ne de erişimim vardı. Herkes tarafından yanlışlanan, kabul edilmeyen bir şeydi ama ben böyleydim.

O yüzden ben özümüz bu diyorum. Herkes özü neyse onu yaşar. Belki kişi henüz kendini keşfetmemiştir, belki cesaret etmek için zamana ihtiyacı vardır. Herkesin kendini bulma süreci. Ve bu yüzden, herkesin kendi gerçeğine ulaşabilmesi için kendi zamanına, desteğe ve en önemlisi kabule ihtiyacı var.

Kabul görememekse yoruyor hayatlarımızı. Bizi duyman lazım. Ve biliyorum, sen çocuğunu, beni seviyorsun.

Kabul etmedikçe hiçbir şey değişmiyor. Ben, reddedildiğim için değişmedim gördüğün gibi. Reddedilince sadece kalbimiz kırılacak, üzüleceğiz reddedildiğimiz için. Biliyorum senin için de zor ama dene anne. Ben de kendimi kabul ederken zorlandım. Ama değişmeyen özüm olduğunu anlayınca kabul ettim. Başka ne çare.

Görülmemek yalnızca bizleri hırpalıyor, anne.

Bilir misin içimizde nice hayalleri olanlar var. Ama baskılardan, destek bulamayışlarından başaramıyorlar. Zorluklarla tek başına mücadele verenler, hüzünlerini içine atanlar, ağlayanlar var. Tek başına... Aile şefkatini arayanlarımız var anne. Onlara da anne ol anne.

Ve hepimiz güçlü duramıyoruz her zaman. Güçlü olmak bir tercih değil anne. Yine özümüz neyse o.

Üzülüyorum anne.

Yıllardır beraber olduğum bir insan var. Aile olarak merak etmez misiniz? Kiminle yaşıyor? Nasıl birisi? Nasıl davranıyor çocuğuma? Gelecek hayalleri neler? Kariyer planları nasıl? Bi ihtiyaçları var mı?

Zor geliyor anlıyorum anne.

Beni anlamak için...

Mesela, her şeyin tam tersine olduğu bir dünyada yaşasaydık. Heteroseksüel ilişkilerin ayıplandığı, hasta olarak görüldüğü bir dünya... Ama gerçekten hayal et lütfen.

Zaten bir partner bulmak yeterince zor. Buluşmaya korkuyorsun. Çocukluğundan beri gördüğün baskıların ağırlığını omuzlarında taşıyorsun. Gizlice buluşuyorsun. Bir gün aşık oluyorsun ama insanlardan bakışlarını kaçırıyorsun. Anlamasınlar diye.

Kalbini saklamak zorunda kalmanın nasıl bir his olduğunu bilir misin?

Birlikte yaşamak istemişsiniz ama ev bulmak başlı başına bir mücadele. Sorularla karşılaşıyorsun: “Nerede tanıştınız?” “Yoksa siz beraber misiniz?” Şüpheli bakışlar, üstü kapalı imalar, ardından gelen açıkça iğrenme ifadeleri...

Özel hayatın herkesin merak konusu.

Diyelim ki bir ev buldunuz. Ama orada da gizli ve sessiz kalmak zorundasın. Seni bilmemeliler, fark etmemeliler. El ele gezmek mi? İmkansız. Denemeye kalkarsan, dayak yiyebilirsin. Belki hayatın tehlikeye girer.

İlişkini kimseye anlatamayacaksın. Asla. Evlenme hakkın yok zaten, yalnızca birlikte yaşamaya izin var, ama görünmez kalarak. Hep sessiz olmalısın. Komşular seni sürekli gördüklerinde sorgulayacak. “Kim bu?” diyecekler. Yalanını hazır et. Eve girerken selamlaşmalardan kaçarak geçeceksin.

Ailen? Annen sana hasta olduğunu, değişmen gerektiğini söyleyecek. Bunun geçici bir şey olduğuna inanacak. İlişkini asla kabul etmeyecek, partnerinle tanışmayı istemeyecek. Konuşmaya çalıştığında konuyu kapatacak.

Şiddet göreceksin ama başını yaslayıp ağlayabileceğin, içini dökebileceğin kimsen olmayacak. Yardım istemek bile korkutucu gelecek.

Bir gün ilişkin duyulursa, iş bulamayacaksın. Uzun bir süre, belki de hiçbir zaman. Zaten tehlikede hissetmen çok

doğal çünkü açığa çıkman başına bir şeyler gelmesine sebep olabilir... Aşk değil bu, "Kadınla erkek olur mu hiç?" diye küçümseyecekler. "İğrenç," diyecekler.

Haberleri açacaksın, hep şiddet ve nefret hikayeleri göreceksin. Sokakta, evde, otobüste...

Sonra sana zorla bir partner bulacaklar. "Ama sen heterosun," diyecekler. Seni eşcinsel olmaya zorlayacaklar. "Hadi, dene, doğal olan bu" diyecekler.

Sen bir papatyasın ama lavanta olmanı istiyorlar.

Böyle bir dünyada yaşamak nasıl olurdu anne?

Bunlar resmin çok küçük bir kısmı. Kulağa çok mu agresif geldi? Ama gerçekler böyle değil mi? Bilir misin böyle bir hayatta yaşamanın ne demek olduğunu anne? Kalplerimizi yormanın ötesinde...

Gel sev beni,
Kalpten bir kabul hediye et bana.
Senin için de zor biliyorum ama
Sana ihtiyacım var anne.

Dışarıdaki dünyada belki güvende değilim ama sen bana güvenli bir dünyayı kalbinde kurabilirsin. En azından güvende, kabul edilmiş ve mutlu olabileceğim bir yeri sen bana hediye etsen.

Haketmiyor muyuz sence bunu?

Bizler hasta değiliz ama hastalanıyoruz anne. Baskılardan, korkulardan ,ruhumuzu yaralayan cümlelerden. Kimimizin midesi ağrır, kimimizin başı, bazılarımızın anksiyetesi tutar.

Ve hastalık değil bunlar, yıpranan kalplerimiz.

Bende bir kalbim aslında, dinle

Çünkü ben de...

Lütfen sevin beni.
Ben de bir insanım,
Çünkü ben de sizleri seviyorum anne.

Lütfen hissedin beni,
Ben de bir kalbim,
Çünkü ben de aşık oluyorum anne.

Nolur anlayın beni,
Ben de bir canım,
Çünkü ben de böyle doğdum anne.

Seni sevmiş minik bir kalbe,
Yüreğini açar mısın?

Eşime Mektup: Fırtınaya Rağmen

Olan onca zorluklardan sonra, romantik bir şeyler beklemek. Büyük jestler, şiir gibi cümleler, fırtınalar ortasında tutkulu bir aşk... Ama sanırım romantizm öyle fırtınanın, karın ortasında olmuyor. Aşk, rüzgara karşı durabilmekse eğer, en büyük romantizm el ele verip yürüyebilmektir o rüzgarın içinde. Sanırım en önemli şey vefa. Aşkın vefası...

Çok çabalamış kalpler olarak yorgun düşmek ne kadar da normal. Bunca yıl, bunca fırtına, bunca mücadele... Biz neler yaşadık be, sevdiğim? Dört yılı aşkın bir aşkta, kaç kere yorulduk, kaç kere korkular içinde kaldık, kaç kere sadece birbirimizin varlığıyla güç bulduk? Ne zorluklar yaşadık, ne derin korkular içinde saklandık, ne yalnızlıklar taşıdık içimizde. Ama her zaman yan yana kaldık. Sen yokken, ben de yoktum sevgilim. Çünkü ben, sende kendimi buldum.

Bazen düşünüyorum, zorluklar neden bu kadar sert? Neden iki kalbin mutlu olması bu kadar zor? Aşkımızın üzerine ne bu dinmeyen fırtına? Neden her dönemeçte bir duvar? Ama sonra sana bakıyorum. Ve biliyorum, tüm bunlara rağmen birlikteyiz. İşte aşkın en büyük kanıtı da bu değil mi?

Romantizmi kaybetmekten korktum bazen. Zorluklar arasında ezilip, unutmaktan... Ama anlıyorum ki aşk, yalnızca çiçeklerle, sürprizlerle, büyük anlarla değil, dayanmakta, vazgeçmemekte. Yorulmak, ama yine de yan yana kalmak. Bunun değeri hiçbir şeye değişilmez.

Seni çok seviyorum. Öyle çok ki, kelimeler bazen yetmiyor. Bütün zorluklara rağmen, en mutlu günlerimiz hala içimde yanıyor. Sıcacık, ışıl ışıl. Yorgunuz, ama aşık. O sıcacık günler, o içimizi ısıtan anlar... Hepsi, her biri, beni hayata bağlayan en güzel günler. Kırıldık bazen, ama her zaman onardık birbirimizi. Her zaman sarıldık.

Fırtınaya rağmen, seninle hep kalp kalbe. Bazen rüzgar öylesine güçlü eser ki, her şeyin ne kadar kırılgan olduğunu hatırlatır. Ama seninle, bu kırılganlık bile bir anlam kazanıyor. Çünkü ne zaman her şey birbirine karışsa, senin gözlerinde buluyorum huzuru. Sana sarılınca ısınıyorum. Birlikte hayata tutunuyoruz, birbirimizin elini bırakmadan, karanlıkta da bir ışık gibi parlıyoruz.

Her şey geçer, sevgilim. Fırtınalar diner, ama aşkımız... Aşkımız hep var olacak. Hem bugün, hem yarın. Aşkımız, fırtınaya rağmen kalacak...

Fırtına Öncesi:
Romantik Bir Dünya, Anılarımızda Saklı Bir Rüya

Unutmam hala, geçmiş bazen sadece küçük anılar bırakır ama, biz o anları öyle güzel yaşadık ki, her detayını hatırlıyorum.

Kek yapmıştım bi gün sana, açıkçası çok kötü olmuştu. ama sen, hiç beklemeden tabağındakini bitirmiştin. Gözlerindeki gülümseme, o içten bakışların öyle saf, öyle güzel ki, bana o an bir mutluluktu... O zaman fark ettim, aşkın çok güzel bir tadı vardı. Sadece o gülümseme, bana her şeyin en güzelini sunuyordu. o da seninle olmak...

Bir gün, dışarıda kar yağıyordu. Biz battaniyenin altına sığmış, birbirimize sarılmış, sıcak çaylarımızla dışarıyı izlerken, hayatın hızla geçtiğini hiç fark etmiyorduk. O günü, gelecekte bu kadar çok özleyeceğimi hiç tahmin etmezdim. O kadar bütünleşmiştik ki. Her şey o kadar huzurluydu ki, o anı çerçevelemek isterdim, hiç bitmeyecek gibiydi. O kadar içimizi ısıtan bir huzurdu ki bu. Işıkları kapatmıştık, dışarıdaki ışıklar bize yeterdi. O anın atmosferi, o karın içinde, o sessiz gecede seninle olmak bana huzur veriyordu. Zaman duruyor gibiydi, sadece biz vardık. Gerçek mutluluk, küçük şeylerde saklıydı.

Seninle o mutlu günleri yeniden yaşamayı çok istiyorum. O sıcak battaniyenin altındaki huzuru, o karla kaplı sokaklarda yürümeyi, seninle dışarıyı izlerken bir şeyler paylaşıp, hayatın sıradanlığının huzurunu hissetmeyi... Dışarıda kar yağıyor olsun, biz yine battaniyenin altında, sıcak çaylarımızla birbirimize sarılmış olalım. Zorluklar olsa da, karşımıza engeller çıksa da, birlikte olmanın gücü, tüm bunları aşmamıza yetsin.

Yine seninle birlikte ormana gitmek, tohumlar toplamak, sonra birlikte çam ağaçları dikmek istiyorum. Ellerimiz kozalak koksun her zamanki gibi. Her bir yaprağı, her bir dalı seninle büyütmek istiyorum. Bazen bir çiçek, bazen bir ağaç, bazen bir gün batımı. Ve her gün seni daha çok sevmenin tadını çıkarmak istiyorum. Birlikte yaşamak, seninle ömrümü, her zamanki güzel anlarımızı paylaşmak... Birlikte yaşlanmak. Beyazlamış saçlarını okşamak...

Birlikte seraları gezerdik, her adımda seninle daha yakın olurduk. Her bir bitkiyi birbirimize gösterirdik. O küçük,

yeşil dünyada kaybolurduk. Hangi çiçek daha güzel, hangi yaprak daha hoş, hangi bitki daha özel diye birbirimize sorardık. Seninle canlıydı o seralar. Hangi bitkileri evimize alacağımıza karar verirken, sanki evimizin havası, bizim için seçtiğimiz her bitkiyle daha da güzelleşiyordu.

Evimiz, aşkımızla birlikte büyüyen bu bitkilerle dolardı. Her bir köşe, senin sevginle yeşerir, her bir yaprak, seninle hayata tutunmamıza tanıklık ederdi. Evimiz, o kadar sıcak, o kadar huzurluydu ki, her köşesinde seninle paylaştığımız anları hissedebiliyordum.

Markete bazen sadece meyve almak için giderdik, ama yol boyunca seninle her şey daha keyifli hale gelirdi. Çıkışta, ellerimde alışveriş poşetleri, ve seni taşıyan kalbim vardı.

Bazen meyveleri, parkta ya da bir kaldırımda oturur yerdik. Birlikte otururken, meyvelerin tatları daha bir lezzetli, her lokma daha değerliydi sevgilim. Her meyve, senin elinde başka bir güzellik kazanıyordu. Seninle birlikte olmanın tadı, dünyadaki her meyveden daha tatlıydı.

Ve her şeyin ötesinde, seni sevme hali. Meyvelerin tadında, çiçeklerin kokusunda, her yaprağın köşesinde. Evimizde her bir bitkinin büyümesini izlerken, seninle büyüyen sevgimizi de izledik. Her bitki, her yaprak, her çiçek, her meyve; bizim aşkımızın bir parçasıydı. Basit bir şey belki ama seninle her şeyin ne kadar özel olduğunun farkındayım.

Bir Rüya Gibi, Seninle

Bazen uyanıp, seninle geçirdiğimiz anları bir rüya gibi hatırlıyorum. Sanki her şey çok güzel, ama çok uzak... bir o kadar da yakın, sanki hep yanımdaymışsın gibi. Seninle her şey bir rüya gibi, gözlerimiz buluştuğunda zaman diye birşey hiç varolmamış gibi...

Sabah gözlerimi açtığımda yanımda seni görmek, günün telaşında küçük bir mesaj atmak, yemek yaparken şarkılar söylemek... Aşk, rutinlerde saklıydı aslında. Tüm zor günlere, fırtınalara, korkulara rağmen bir elin hep sıcacık kalması.

Akşamüstü, yağmur yağarken, atıştırmalık hazırlardık. Zaman o kadar yavaş geçiyordu ki, her anı bir ömür gibi hissediyorduk. Sessizlikte konuşmak, gözlerimizle birbirimize anlattıklarımız, her kelimenin anlamı daha derin, daha özel. Seninle geçirdiğim her saniye, her dakika, bir rüyadan farksızdı... Ama bir fark var. Bu rüya, seninle gerçekti.

Bazen düşünüyorum, her şey nasıl bu kadar güzel olabilir? Gülüşün, gözlerindeki o huzur, ellerinin sıcaklığı... Hepsi bir masal gibiydi. Seninle bir hayal kurmak değil, birlikte yaşamı şairane bir şekilde yazmak gibi. Her anı, her yeni günü seninle kutlamak, hayatın her parçasını seninle anlamlandırmak... İşte bu, en büyük hediyeydi.

Ama tabi ki tartışmalarımız anlaşmazlıklarımız da vardı. Doğal ve normal olarak. Genel resimde mutluyduk ama bazen tartışırdık. İlişkinin baharatı tuzu diyorum ben. Çift olmak böyle...

Çift Olmanın Tüm Hallerinde

Tabii ki her şey mükemmel değildi. Hiçbir ilişki, ne kadar özel olursa olsun, sadece gülleri ve baharı taşımaz. Bizim de yollarımızda, renkli anlar kadar, gölgeler de vardı. O anlarda, birbirimize karşı hissettiğimiz sevgi, belki de o gölgelerde daha fazla parlıyordu. Birlikte yaşadığımız o her an, ne kadar uyumlu olsa da, bazen bir anlaşmazlık bir mesafe gibi hissedilebiliyordu. Ama ikimiz de insanız ve insan olmanın en gerçek hali, hatalarla, eksiklerle, farklılıklarla dolu bir haldir. O yüzden birbirimizi olduğu gibi sevmeyi, her halimizi kabul etmeyi öğreniyorduk.

Ben bazen plansızlıktan şikayetçi olurdum. Bazen "Hayır, bir plan yapalım!" diye itiraz ederdim. Düşüncelerimi paylaştığımda, sen bazen sakin bir şekilde tepkisiz kalırdın. O zaman, senin o anın içinde kaybolmuş bakışlarının bana hatırlatattığı şey, belki de gerçek mutluluğun hiç bir planla değil, yaşanarak bulunacağıydı. Ama yine de içimde bir yerde, planlı olma isteği vardı.

Ve bazen, tatlı, sevgi dolu anlarında, bir sürpriz yapmanı beklerdim. Bazen, bir çocuk gibi, "Acaba bu akşam ne olur?" diye düşünürdüm. Çünkü fırtınalarda olduğumuzu bazen farketmezdim.

Bunlar, küçük şeylerdi. Ama her küçük şeyin içinde, biz olmanın değeri vardı. Çünkü biz olmak sadece birbirimizin farklılıklarıyla değil, o küçük anlaşmazlıklarla da bir bütün olmak demekti. Her tartışma, aslında bizim büyümemiz için bir fırsattı. Ve en önemlisi, her zaman birbirimizi anlamaya çalışarak, her engelin üstesinden gelebileceğimizi bildik.

Çift olmak, sadece mutlu olmak değil; bazen karanlıkta, bazen yıldızsız bir gecede birbirimize sarılmak demekti. Ve biz her gece, her gündüz, bu yolda birbirimize tutunarak yürüdük. O küçük tartışmaların, anlaşmazlıkların sonunda, geriye sadece bir şey kaldı: Seninle her zaman bir bütün olmak, her zorluğu aşmak, her güzelliği birlikte yaşamak.

İyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta...

Büyük Aşk Resminde bir Parça

Büyük resme baktığında, her şeyin olduğu gibi güzel olduğunu görüyorsun. Çünkü hayatın her anı, her gülüş, her gözyaşı, her tartışma ve her huzurlu an, birer fırça darbesi gibi, bir tabloyu oluşturuyor. Evet, bazen zorluklar vardı, bazen anlaşmazlıklar yaşadık, bazen küçük şeylere takıldık, ama bunlar, ne kadar negatif gibi görünse de, aslında tablonun rengini, derinliğini, anlamını oluşturuyor.

Artık geriye dönüp baktığımda, hiç bir şeyin eksik olmadığını görüyorum. Seni seviyorum. Biliyorum ki sevgilim, o resimde, bizden her parça, her renk, her detay bir anlam taşıyor.

Aşk, Önyargılardan Güçlüdür Pozitif Bir Hikaye

HIV pozitif ya da negatif ne değişir ki, aşk bu... Senin pozitif olduğunu öğrendiğimde içimde birçok duygu belirdi. Ama hiçbiri kendimle ilgili değildi. Benim tek

korkum, sana bir şey olmasıydı, seni kaybetme ihtimaliydi. Birlikte geçirdiğimiz yıllarda, yaklaşık iki yıl boyunca bilmiyorduk. Ama sonra öğrendiğimizde anladık ki değişen hiçbir şey yoktu. Sen, yine sendin. Ben, yine bendim. Ve sevgimiz, olduğu gibi kalmaya devam etti.

İnsan bilmediği şeyden korkar derler ya, belki başta bir anlığına ürktüm. Ama öğrenmek iyileştirir. HIV hakkında ne kadar çok şey öğrendiysek, o kadar güçlü olduk. Sen ilaçlarını düzenli kullandın, ben yanında oldum. Ve birlikte, hiçbir şeyin son bulmadığını gördük. Benim için bu önemli olmasa da ben negatiftim, eğer pozitif olsaydım da bişey değişmezdi, ilacımı içer yine devam ederdim...

HIV kelimesi ilk duyulduğunda insanda kaygı, korku ve belirsizlik başlıyor. Ancak öğrendim ki bu korkuların çoğu, bilgi eksikliğindendi.

Benim okuduklarım üzerinden öğrendiklerim:

HIV,(İnsan Bağışıklık Yetmezliği Virüsü) tedavi edilmezse bağışıklık sistemini zayıflatabilir. AIDS (Edinilmiş Bağışıklık Yetersizliği Sendromu) ise HIV'in tedavi edilmezse yarattığı bağışıklık yetersizliği sendromu aşamasıdır, ancak günümüzde etkili tedaviler sayesinde HIV ile yaşayan bireyler düzenli ilaç kullanımıyla sağlıklı ve herkes gibi uzun bir hayat sürebiliyor.

HIV sadece belirli yollarla bulaşır: korunmasız cinsel ilişki, açık yaradan kan yoluyla, anneden bebeğe doğum sırasında ya da emzirme, benzeri yollarla..

Günlük hayatta tokalaşmak, sarılmak, aynı havayı solumak veya aynı tabaktan yemek yemekle **HIV**

bulaşmaz. Ayrıca en önemli nokta, düzenli ilaç kullanımıyla viral yükün "tespit edilemez" seviyeye inmesi, yani B=B (Bilinmeyen = Bulaşmayan) ilkesidir. Bu, tedavi gören HIV pozitif bireylerin bunu başkalarına bulaştırmadığı anlamına gelir.

Daha fazla bilgi edinmek isteyenler, internetteki güvenilir kaynaklara başvurabilir. Ancak forumlar ve bireysel yazılar her zaman doğru veya güvenilir olmayabilir. Hatta benim yazdıklarım da, kendi araştırmalarımdan ve okuduklarımdan yola çıkarak oluşturduğum bireysel bir metin. Kesin ve güvenilir bilgiye ulaşmak için sağlık kuruluşlarının veya ilgili sivil toplum kuruluşlarını ya da websitelerini ziyaret edebilirsiniz. Hatta imkanınız varsa, doğrudan etkinliklere katılmak bence en güzel ve sosyal bir yol.

Güzel sevgilim, senin yabancı ülke vatandaşı olman, bizim hikayemizde büyük bir ayrılık noktası oldu. Gitmek zorunda kaldın... Bizi uzak bırakan, gitmek zorunda oluşun... Geceleri ağladım. Sabahları, sensiz uyanmanın boşluğunda kayboldum. Üç yıla yakın aynı yastığa baş koyduğum insan. Yastığına sarıldım, kokun biraz daha kalsın istedim. Kıyafetlerini yıkamadım. Kokun kalsın istedim. Günler geçti ama içimdeki eksiklik hiç dolmadı. Oysa hala aynı gökyüzünün altındaydık, hala birbirimizi seviyorduk. Ama fırtına evimizi yıkmıştı, yürümemizi çok zorlaştırmıştı. Karın altındaydık, üşüyordum. Geçmiş anılarımızın sıcaklığı vardı yüreğimde, üşüyen ruhumu ısıtmaya çalışan.

Ama yine de, Biz birbirimizi sevmekten vazgeçmedik. Vazgeçmeyeceğiz. Çünkü HIV bir engel değil, ve biz, bunların ötesinde, aşkımızı yaşamaya devam edeceğiz.

Seninle uyanacağım sabahların özlemindeyim,
Artık gel sevgilim, yeterince yorulmadık mı?
Nerde güneş, nerede gökkuşağı?
Sen neredesin?

Çok özlüyorum

Küçük, sıcak bir kulübe. İçeride huzur, dışarıda yağmur. Camdan süzülen damlalar pencere pervazına vurdukça içeride sobanın çıtırtısı duyuluyor. İçimizi ısıtan bir dinginlik var. Eşim yanımda, kedimiz kıvrılmış, mırıldıyor. Elimizde sıcak bir fincan, parmaklarımız bardağın etrafında buluşuyor.

Birbirimize aitiz ve burada, bu anın içinde, olduğumuz gibi kabul görüyoruz. Yıllarca hayalini kurduğumuz şey.

Yağmurun ritmiyle geçen saatler. Telaşsız, sakince, sadece var olarak. Konuşmamıza bile gerek yok, göz göze geldiğimizde her şey zaten söylenmiş gibi.

Sıcaklık, şefkat ve güven...

Bu an, yaşanmış onca zorluğun ardından gelen bir ödül gibi. Tüm zorluklar geride kalmış.

Bazen hayat bizi fırtınalarla savurdu ama her defasında birbirimize tutunduk.

İşte şimdi, bu kulübede, bu yağmurun altında, içimizde eksilmeyen sevginin sıcaklığıyla oturuyoruz.

Ve biliyorum ki, ne olursa olsun, nereye gidersek gidelim, yanımda sen olduğun sürece her yer bizim evimiz olabilir.

Fırtınaya Rağmen

Fırtınaya Rağmen

Bir bakışla başladık biz,
Zaman ne kadar geçerse geçsin,
O ilk bakışın izleri,
Her an, her yerde, hep bizimle.

Ne fırtınalar, ne depremler,
Yorulduk, yıprandık sevgilim ama,
Aşk, bir bedeni değil, bir ruhu sarar.
Vefa, kalbin içindeki hüznü sarar.

Zaman, bizden çok şey aldı,
Ama geriye kalan, seninle kurduğumuz o dünya.
Elin hiç bırakmadı elimi,
Ve her sabah, her gece, düşlediğimiz o dünya.

Aşk, bir yolda yürümek gibi değil,
Aşk, bir ömrün her anını birlikte yaşamak gibi.
Ve vefa, bir yemin değil,
Bir kalbin içinde, yıllara meydan okuyan bir ışık gibi.

Böyleyken aşk, ne zaman ve mekan tanır,
Her an, bir diğer anı sonsuza bırakır.

Ve bil ki, her rüyamda birlikteyiz sevgilim,
Gözyaşlarımla yanında uyanmayı dilediğim.

Sevgili LGBTQIA+ dostlarım,

Bazen yorucu geliyor, değil mi? İnsan kendini anlatmaktan yoruluyor bazen, güçlü durmaya çalışmaktan, anlaşılmayı beklemekten...

Ama hepimizin bildiği bir şey var: Sevilmeyi, kabul edilmeyi, olduğumuz gibi kucaklanmayı hakediyoruz... Öyle çok yorulduk ki bu dünyada kendimize bir yer bulmaya çalışırken.

Bazen yalnız hissediyoruz ama yalnız olmadığımızı biliyorum. Sert rüzgarlar bize sertçe çarpsa da, içimizde hepimizi bir arada tutan, şefkatle sarıp sarmalayan bir sıcaklık var. İşte o sıcaklığı birbirimize hediye etmekten geri durmayacağımıza inanıyorum. Gerçek bağ, kalp bağıyla kurulur ve hepimiz birer kalbiz.

Hayat ne kadar acımasız olursa olsun, birbirimize sarılabiliriz. Yorgunluğumuzu, hayal kırıklıklarımızı, gözyaşlarımızı birbirimizin kalbinde dindirebiliriz.

Çünkü hepimizin gözyaşları ortak...

Deniz

Teşekkürler

Bu kitap, içimden geldiği gibi yazdığım, kalbimden dökülen hislerimin bir yansıması. Belki bazı cümleler tam olarak yerine oturmuyor, bazıları fazla dağınık ya da bağlamsız olabilir. Amatör bir kalemden yazıldı. Eğer rahatsız edici ya da yanlış bir tabirde farketmeden bulunduysam özür dilerim.

Hepimiz farklı hayatlar yaşıyoruz, farklı yollar yürüyoruz ama içimizde taşıdığımız yorgunluklar ortak. Kalplerimiz ortak.

Hepimizi çok seviyorum. Bizi biz yapan tüm renklerimizle, tüm yorgunluklarımıza rağmen güzel kahkahalarımızla hep gülmemiz umuduyla...

Tüm LGBTQIA+ bireylere,
Sevgiyle,
Özgür Deniz Babukhin